

**UDSKRIFT AF DOMBOGEN
FOR
RETTEN I AALBORG**

År 1993, den 16. februar blev i sagen

BS 9203202-2

Johan Schlüter

Bredgade 6

1260 København K.

mod

Hans Kristian Pedersen

Prinsensgade 38

9000 Aalborg

afsagt sålydende

D O M :

Under denne sag, der er anlagt den 30. juni 1992, har sagsøgeren, Johan Schlüter, overfor sagsøgte, Hans Kristian Pedersen, nedlagt følgende påstand:

1. Sagsøgte straffes efter straffelovens § 267, stk. 1 og 3.
2. Sagsøgtes nedenfor anførte udtalelser a) - e) kende ubeføjede, jfr. straffelovens § 273.
 - a) "Den danske regering, der ledes af Poul Schlüter, fætter til Johan Schlüter, intervenserer til støtte for Metronome Vi-

deo ApS. Johan Schlüter ændrer sin forklaring og samstemmer den med regeringens."

b) "for hver dag der går, ringer kasseapparatet på Johan Schlüters kontor.

Videobranchen i Danmark ledes af mænd, for hvem penge er altafgørende. Som frontfigur er en mand med politisk indflydelse, en mand som politikere og embedsmænd kritikløst lytter til, en mand som er ligeglad med de personlige tragedier, hans mafia-lignende metoder efterlader. Erik Viuff Christiansen mistede alt og fik sukkersyge som følge af presset, som ikke er ophørt endnu.

Johan Schlüters advokatkontor lever af at terrorisere videoforhandlerne. Retssag efter retssag indledes uden hold i lovgivningen. Johan Schlüter og Torben Steffensen har et indgående kendskab til ophavsretslovgivningen, der sammen med forhandlingsprincippet kynisk benyttes til at bluffe sig igennem med påstande, som der intet hold er i. Går den ikke én gang, så går den næste gang. Argumenter, paragraffer og forklaringer vendes og drejes, så de passer bedst til hver eneste sag. Målet er hver gang enkeltpersoner, som hverken har juridisk indsigt eller økonomi til at svare ordentligt igen."

c) "Alligevel kan jeg ikke være helt sikker. I mine øjne er Johan Schlüter den største forbryder i Danmarks-historien. Under 10 år med monopol har omsætningen været mindst 3 milliarder kroner. Under fri konkurrence ville prisen være mindst en trediedel lavere. Hans nummer imod Erik har haft en værdi på mere end én milliard kroner. Hvad koster det at arrangere et lille uheld?"

d)"regeringen har givet falsk forklaring til EF-Domstolen i sag 158/86, hvorefter de danske videogramdistributører har haft et monopol i Danmark. Jeg henleder specielt opmærksomheden på Johan Schlüters udtalelser i Østre Landsret."

e) "Anna Johansen fra Bibliotekstilsynet, som tidligere er presset af Johan Schlüter."

3. Sagsøgte tilpligtes at udrede en af retten fastsat sum til bestridelse af omkostningerne ved kundgørelse i en eller flere offentlige tidender enten af domsslutningen alene eller tillige af domsgrunde, jfr. straffelovens § 273, stk. 2.

4. Sagsøgte betaler til sagsøgeren en erstatning og godtgørelse på indtil kr. 250.000,00 efter rettens skøn og med sædvanlig procesrente fra stævningens dato.

Sagsøgte har påstået frifindelse.

Sagsøgeren, der er advokat, er og har i en årrække været advokat for Foreningen af Danske Videogramdistributører, der har sekretariat på sagsøgerens kontor. Denne forening har på forskellig måde varetaget medlemmernes ophavsretlige interesser og har blandt andet skredet ind overfor kopiering og distribution af videofilm, som efter foreningens opfattelse var ulovlig.

Sagsøgte driver i Aalborg og København virksomheden Laserdisken, der blandt andet foretager salg og udlejning af videofilm. De udtalelser, der er anført i sagsøgerens påstand, er fremsat i bogen "Sådan tjener man 1 milliard kroner", som sagsøgte har skrevet og udgivet på Laserdiskens forlag i 1992.

Der er mellem sagsøgte og sagsøgeren og Foreningen af Danske Videogramdistributører uenighed om omfanget af ophavsretten til videogrammer. Det er således sagsøgtes opfattelse, at et videogram, der er erhvervet ved køb, for eksempel købt som salgscasette i udlandet, frit kan videreoverdrages og videredistribueres, idet sådanne videogrammer er og altid har været omfattet af konsumptionsprincippet, jfr. ophavsretslovens § 23 og § 25. Den ved lov nr. 378 af 1989 indførte bestemmelse i ophavsretslovens § 23, stk. 3, hvorefter ophavsmandens samtykke er nødvendigt til

viderespredningen gennem udlån og udlejning af sådanne videogrammer, er efter sagsøgtes opfattelse i strid med EF-reglerne om varernes fri bevægelighed.

Den 3. september 1984 blev der af Københavns Byrets fogedafdeling efter begæring af Warner Brothers Inc. og Metronome Video ApS nedlagt forbud mod Erik Viuff Christiansens udlejning af videogrammet "Never, say never again". Det pågældende videogram var af Erik Viuff Christiansen importeret fra England. Forbudrekvirenterne var repræsenteret af sagsøgeren, der ligeledes repræsenterede rekvirenten under justificationssagen for Østre Landsret. Østre Landsret forelagde et præjudiciel spørgsmål for De Europæiske Fællesskabers domstol, der den 17. maj 1988 afsagde sålydende dom:

"Traktatens artikler 30 og 36 er ikke til hinder for anvendelse af en national lovgivning, som giver ophavsmanden mulighed for at gøre udlejningen af videogrammer betinget af, at han giver sit samtykke, når der er tale om videogrammer, der allerede med hans tilladelse er bragt i omsætning i en anden medlemsdag, efter hvis lovgivning ophavsmanden kan kontrollere det første salg, men ikke forbyde udlejningen."

Herefter tog Erik Viuff Christiansen bekræftende til genmæle.

Sagsøgeren har forklaret, at han i en årrække har beskæftiget sig med blandt andet med ophavsretsspørgsmål, og at han har været advokat for virksomheder i grammofonpladeindustrien, og at han fra starten blev advokat for Foreningen af Danske Videogramdistributører, der blev stiftet i april 1981. Videomarkedet var da ret kaotisk og præget af, at formentlig over halvdelen af filmene var piratprodukter. Foreningen har sat store resurser ind på at sanere markedet og har haft stor succes hermed, og i dag er formentlig mindre end 2% af filmene piratprodukter. Foreningen har dels anlagt retssager, dels foretaget en autorisationsordning for forhandlere, og man har ført kontrol med forhandlerne.

Foreningen har således gennemført en lang række retssager, herunder retssagen mod Erik Wiuf Christiansen. Det har hele tiden ligget fast, at videogrammer ikke var omfattet af bestemmelsen i ophavsretslovens § 23 således, at ophavsmanden ifølge lovens § 2 havde alle rettigheder til at udnytte den pågældende film. I sagen mod Wiuff Christiansen blev der imidlertid rejst det særlige spørgsmål om de danske reglers forhold til EF-retten, idet eksempelvis, den der i England har købt et videogram, efter de engelske regler har ret til at råde over videogrammet såvel ved videresalg som ved videreudlejning. Der er således en konflikt mellem reglerne, og det kunne diskuteres, om de danske regler indebar en hindring i varernes frie bevægelighed. Efter at generaladvokaten havde indstillet til den modsatte afgørelse, bestemte EF-domstolene imidlertid, at anvendelsen af de danske regler om ophavsmandens ret til at råde over en solgt videogram ved videreudlejning, ikke var i strid med EF-reglerne. Der verserer for tiden en række retssager mod forhandlere, der efter foreningens opfattelse har søgt gennem salg med tilbagekøbsaftale at omgå reglen om ophavsmandens ret til at råde over videogrammet ved udleje. Flere af disse sager er vundet, og en enkelt sag er tabt. Under retssagerne har foreningen også krævet og fået en erstatning. Domstolene har fastsat en sats på 500 kr. i erstatning pr. ulovligt udlejet kopi.

Autorisationsordningen har bestået i, at foreningen har udfærdiget nogle standardkontrakter, som forhandlerne skal underskrive for at få leveret film fra foreningens medlemmer. Kontrakterne indeholder blandt andet bestemmelser om, at ophavsretslovens regler skal overholdes. Disse kontrakter har ikke givet anledning til nogen form for påtale fra monopolmyndighederne. Der findes tilsvarende standardkontrakter for handel i grossistledet, men det er foreningens medlemmer, der hver for sig bestemmer, hvem man vil have som grossister.

Foreningen har endvidere haft kontrollanter til at besøge forretningerne. Der er fastsat regler for, hvorledes kontrollerne skal ske. Foreningen råder i dag over to kontrollanter, der dog ikke er fuldtidsansatte. Kontrollanten optræder ikke som agent provocateur, men kontrollanten kan spørge, om et bestemt videogram kan lejes, og hvis forhandleren svarer, at det kun er til salg, skal kontrollanten ikke forsøge at presse forhandleren til alligevel at udleje det.

Sagsøgeren står helt uforstående overfor sagsøgtes beskyldninger. Sagsøgeren har aldrig fået nogen form for påtale for sin advokatvirksomhed, og den indsats som Foreningen af Danske Videogramdistributører har ydet, har nydt megen påskønnelse. Foreningen har altid vist stor skønsomhed, og man har aldrig forfulgt bestemte personer, men alene forfulgt de ulovlige forhold, som man har konstateret.

Om de i sagsøgerens påstand citerede udtalelser har sagsøgeren nærmere forklaret, at han ikke er i familie med Poul Schlütter, og at han ikke har noget personligt kendskab til ham. Sagsøgeren har ikke haft nogen indflydelse på regeringens holdning, og han har ikke siddet i noget udvalg, der har revideret ophavsretsloven. Han har hele tiden haft den samme opfattelse af ophavsretsspørgsmål, og i sagen mod Erik Wiuff Christiansen har han alene optrådt som procederende advokat for sagsøgeren. Han kender Anna Johansen fra Bibliotekstilsynet, idet han har siddet i et udvalg sammen med hende, og han har med hende drøftet spørgsmål om bibliotekernes brug af videogrammer, men han har ikke på nogen måde udsat hende for pres. Sagsøgtes bog har fremkaldt reaktioner hos sagsøgerens klienter, der overvejende har reageret med sympati. Han er imidlertid bekymret for, at bogen, der distribueres til videoforhandlere, kan nedsætte hans troværdighed hos disse. Selvom sagsøgtes opfattelse af ophavsretsspørgsmål er helt i skoven, er det jo ikke givet, at den enkelte videoforhandler kan gennemskue dette.

Sagsøgte har forklaret, at han har arbejdet med film siden 1978. Da retssagen mod Erik Wiuff Christiansen verserede, kontaktede sagsøgte ham og hans advokat og forsøgte at overbevise dem om, at Wiuff Christiansen havde ret til at råde over de købte videogrammer ved videreudleje, og at dette fremgik af ophavsretslovens § 25, men Wiuff Christiansens advokat ville ikke høre herpå. Sagsøgte er selv blevet mødt med fogedforbud på begæring af sagsøgeren som advokat for en påstået rettighedshaver, og dette vil påføre sagsøgte et tab på ca. 2,5 mill. kroner. Han kontaktede professor Kocktvedgaard, der anbefalede ham at søge forlig. Sagsøgte forsøgte at opnå forlig, men han erfarede herunder, at der i Foreningen af Danske Videogramdistributører var truffet beslutning om, at der ikke måtte leveres til sagsøgte. En enkelt leverandør, Esselte, meldte sig ud af foreningen og genoptog leverancerne til sagsøgte. Sagsøgte har forsøgt at rejse spørgsmålet om sagsøgerens og foreningens fremfærd ved henvendelse til myndigheder og politikere, men det har ikke givet resultat. Efter at han har fået kendskab til flere forhandlere, der er blevet stævnet af sagsøgeren, besluttede han at skrive bogen. Bogen var mest tænkt som en redegørelse og hjælp til forhandlerne. Han mener, at de fremsatte udtalelser er sande, og at dette er godtgjort gennem den under sagen fremlagte dokumentindsamling. Udtalelserne er fremsat i god tro og udtalelsen om, at sagsøgeren er den største forbryder, skal således ses i lyset af, at sagsøgeren ulovligt har forhindret videoforhandlere i at udøve deres hverv, hvorved sagsøgeren har påført branchen betydelig skade.

Producer Jacob Stegelmann, Frederiksberg, har som vidne forklaret, at han har arbejdet med film siden begyndelsen af 1970'erne. Vidnet har blandt andet importeret film fra USA. Han har ikke fået nogen særlig tilladelse hertil. Han har modtaget nogle henvendelser blandt andet fra firmaer, der distribuerer biografilm, om, hvorvidt vidnet havde ret til at distribuere disse film. Vidnet svarede hertil, at det havde han, fordi filmene var udgivet til salg i USA, og vidnet hørte ikke mere til disse henvendelser. Vidnet kender sagsøgte, der

på et tidspunkt henvendte sig til vidnet og sagde, at han var bange for, at der var etableret et komplot, og de drøftede blandt andet, hvorvidt sagsøgeren og den daværende statsminister var brødre.

Forhenværende videoforhandler Erik Wiuff Christiansen, København, har som vidne forklaret, at han i 1992 fik besøg i sin forretning af en mand, der havde to drenge med. De kiggede interesseret på vidnets videofilm, og børnene råbte op om, at der var en bestemt film, som de gerne ville have. Vidnet sagde, at denne film ikke kunne lejes, men kun købes, idet der var nedlagt fogedforbud mod, at filmen blev udlejet. Manden spurgte vidnet nærmere ud om baggrunden herfor. Vidnet kunne ikke give nogen nærmere forklaring, men han fastholdt, at filmen ikke måtte udlejes, men kun købes. Manden fortsatte med at spørge, om ikke han kunne leje filmen, idet han ville komme igen med den i morgen, men vidnet fastholdt, at den kun var til salg. Vidnet oplyste, at prisen var ca. 150 kr., og manden spurgte nærmere, hvad det vil sige, at han havde købt filmen. Vidnet sagde, at han så kunne beholde filmen. Vidnet tilføjede, at hvis manden senere fandt ud af, at han ikke længere ville have filmen, kunne den muligvis sælges tilbage til vidnet, hvis de kunne finde ud af prisen. Manden ville så købe filmen. Vidnet lavede en kvittering, men manden spurgte vidnet, om han ikke ville skrive på bonen, at den var købt med tilbagekøbsret. Vidnet studsede herover, idet han ikke havde været ude for dette før, men han skrev på bonen, at filmen var købt med tilbagekøbsret. Nogle dage senere kom fogeden, der blandt andet var ledsaget af den mand, der havde købt filmen. Fogeden gjorde da gældende, at vidnet havde overtrådt fogedforbudet, idet salget til den pågældende mand var at anse som en udlejning. Fogeden tog en masse film med. Vidnet fandt ikke ud af, hvor meget der var taget med. Det var først ved denne lejlighed, at det gik op for vidnet, at den pågældende mand var kontrollant for Foreningen af Danske Videogramdistributører. Det endte med, at vidnet skrev under på et frivilligt forlig, idet han ikke ville have mere ballade. Vidnet driver nu ikke længere videoforhandling. Den

pågældende episode bevirkede, at han ikke orkede mere. Han har sat ægteskab, helbred og penge til. De film, der blev beslaglagt, var meget gamle, og vidnet vurderede, at når foreningen og sagsøgeren interesserede sig for så gamle film, var dette et udtryk for, at de gik efter manden og ikke efter filmene.

Videoforhandler Ove Jensen, Nordborg, har som vidne forklaret, at han i mange år har forhandlet videofilm. For halvandet år siden fik han af en af sine ansatte at vide, at en kontrollant for Foreningen af Danske Videogramdistributører havde været i vidnets forretning og konstateret, at der i forretningen var ca. 150 piratkopier. Vidnet stillede sig uforstående heroverfor og kontaktede telefonisk sagsøgerens kontor. 2-3 måneder senere blev der lejet en film i vidnets forretning, som ikke blev returneret, og vidnet konstaterede, at den var lejet i falsk navn. Denne film blev senere af Foreningen af Danske Videogramdistributører søgt brugt som bevis for, at vidnet havde udlejet en piratkopi. Dette er imidlertid ikke rigtigt, og vidnet sendte til foreningen en kopi af den faktura, hvorved han havde købt filmen. Der er nedlagt fagedforbud overfor vidnet, og vidnet kan ikke længere få leveret film fra medlemmer af foreningen. Forbudet og leveringsnægtelsen har påført vidnet et tab på 300.000 - 350.000 kr., og han er nu på randen af et økonomisk sammenbrud.

Handelsrejsende Kaj Nordsøen, Hobro, har som vidne forklaret, at han som handelsrejsende besøger kiosker og videoforretninger. Han udlejer videofilm både til forretninger, der også får leveret film fra medlemmer af Foreningen af Danske Videogramdistributører og forretninger, der ikke får film fra disse leverandører. Vidnet selv køber ikke film hos foreningens medlemmer, idet han ikke kan blive godkendt som grossist hos disse. Vidnet er derfor udelukket fra at kunne få nye film i sit sortiment. Vidnet har forsøgt at blive godkendt som grossist. I nogen tid skete der ikke noget med hans ansøgning, men han rykkede herfor. På et

tidspunkt fik han besøg af en af foreningens kontrollanter. Vidnet og den pågældende lavede en aftale. Det blev blandt andet her fremhævet, at vidnet skulle være ansvarlig og overholde reglerne. Vidnet lagde alle kort på bordet og gav oplysninger om sine film, der alle var lovligt indkøbte salgsvideofilm. I stedet for at blive godkendt som grossist fik vidnet et afslag og et krav om erstatning på 400.000 kr., der dog kunne nedsættes til 100.000 kr., hvis han underskrev hurtigt. Han blev ligeledes meldt til politiet inden udløbet af denne frist, der var fastsat i kravet. Politiet har imidlertid meddelt, at man ikke vil gøre noget ved sagen. Foreningen har også hentet vidnets film hos forhandlerne. Foreningen har nok hentet ca 250 film. Foreningens kontrollant kører rundt og optræder som politimand og truer med at lukke forhandlerens forretning, og han har også sagt til en kunde, at han ville få en lempeligere behandling, hvis han vidnede mod vidnet.

Sagsøgeren har til støtte for sin påstand gjort gældende, at de i påstanden gengivne udtalelser indeholder strafbare æreskrænkelser, idet udtalelserne dels indeholder sigtelser for strafbare forhold og dels sigtelser for forhold, der er egnede til at nedsætte sagsøgte's agtelse. Det fremgår således af udtalelserne, at sagsøgeren er forbryder, terrorist, og at han betjener sig af mafiametoder, ligesom det gøres gældende, at han gør sig skyldig i nepotisme og søger at gennemføre krav ved urigtige gengivelser af retstilstanden, og at han har afgivet falske forklaringer i forbindelse med en retssag. Den under under e) citerede udtalelse må forstås således, at det gøres gældende, at sagsøgeren i strid med etiske regler har udsat den pågældende Anna Johansen for pression. Alle udtalelserne er strafbare efter straffelovens § 267, stk. 1, jfr. stk. 3.

Der er ikke ført noget som helst bevis for, at udtalelserne er sandfærdige. Sagsøgte har ingen støtte for sit udsagn om, at videogrammer er omfattet af det såkaldte konsumptionsprincip. I retssagen mod Erik Viuff Christiansen blev det modsatte

klart lagt til grund, og de danske regler blev godkendt af EF-domstolen, og retssagen endte med, at Erik Viuff Christiansen tog bekræftende til genmæle. Sagsøgeren har ikke afgivet urigtige eller vekslende forklaringer om de ophavsretlige spørgsmål, og der er intet belæg for at påstå, at sagsøgeren har haft indflydelse på den danske regerings og de danske myndigheders holdning i ophavsretsspørgsmål. Der er heller ikke ført noget bevis for de øvrige sigtelser. Sagsøgerens mangeårige virke som advokat har ikke givet anledning til nogen som helst påtale af de kollegiale advokatmyndigheder, og sigtelserne for terrorisme og mafialignende virksomhed er helt grebet ud af luften. Sagsøgeren bestrider, at vidnet Erik Viuff Christiansen af en kontrollør er blevet presset til at udleje en film, som han ikke måtte udleje, men selvom det måtte blive lagt til grund, at en kontrollant i strid med sine instruktioner har udsat Viuff Christiansen for pres, kan dette ikke lægges sagsøgeren til last, og det kan ikke på nogen måde begrunde de sigtelser, som sagsøgte har rejst. Det må endvidere lægges til grund, at sagsøgte ved fremsættelsen af udtalelserne ikke har været i godt tro, idet der ikke har foreligget nogen form for objektiv bestyrkelse af sigtelserne. Det fremgår således klart, at sagsøgte står helt alene med sin opfattelse af ophavsretsspørgsmål, og at han af både myndigheder og eksperter er blevet gjort bekendt hermed. Der har heller ikke foreligget nogen berettiget varetagelse af andres tarv, idet sagsøgtes mulige sympati for kollegerne ikke kan berettige ham til at fremsætte de meget grove sigtelser mod sagsøgeren. Der er således intet grundlag for at statuere straffrihed eller strafbortfald i medfør af straffelovens § 269. De anførte udtalelser må herefter mortificeres i medfør af straffelovens § 273, også selvom enkelte af udtalelserne ikke måtte blive anset for at være ærekrænkende.

Sagsøgte må endvidere i medfør af straffelovens § 273, stk. 2 betale sagsøgeren et beløb til kundgørelse af domsslutningen.

Sagsøgte bør endelig i medfør af erstatningsansvarslovens § 26 betale sagsøgeren erstatning for tort samt efter de

almindelige erstatningsregler erstatning for det tab, som hans udtalelser kan forventes at medføre for sagsøgerens advokatvirksomhed. Udtalelserne er særdeles grove og de er fremsat i en kreds, der har stor betydning for sagsøgerens advokatvirksomhed. Erstatningen bør samlet skønsmæssigt fastsættes til 250.000,00 kr.

Sagsøgte har til støtte for sin påstand gjort gældende, at de af ham fremsatte udtalelser er straffri, idet deres sandhed er bevist, og idet han har fremsat dem i god tro til berettiget varetagelse af andres tarv.

Videogrammer må anses som kunstværker, der i medfør af ophavsretslovens § 25 er undergivet det såkaldte konsumptionsprincip, og den, der lovligt har erhvervet et videogram, kan således videregive dette ved salg og udleje uden ophavsmandens samtykke, og regler om, at videreudleje i Danmark af et videogram, der eksempelvis er købt i England, ikke kan ske uden ophavsmandens samtykke, er i strid med EF-reglerne om varernes frie bevægelse, jfr. dommen i Ugeskrift for Retsvæsen 1982, side 69 H. Sagsøgerens redegørelser for de ophavsretlige spørgsmål i forbindelse med retssagen mod Erik Viuff Christiansen er således usandfærdige. Redegørelserne er imidlertid overensstemmende med regeringens, og det må antages, at sagsøgeren efter sin positioner har haft afgørende indflydelse på regeringens holdning. Sagsøgeren har ved sin virksomhed medvirket til, at medlemmerne af Foreningen af Danske Videogramdistributører uberettiget har kunnet opretholde et monopol med betydelig indtjening til følge. Sagsøgeren har som advokat for foreningen fremsat og indtalt åbenbart uberettigede krav overfor videoforhandlerne og har herunder betjent sig af metoder, der må anses som terrorvirksomhed og mafialignende metoder, hvilket blandt andet Erik Viuff Christiansens vidneforklaring klart har bekræftet. Udtalelsen om, at sagsøgeren er den største forbryder i danmarkshistorien skal således forstås på baggrund af, at hans virksomhed har indbragt foreningen en ulovlig merindtjening på ca. 1 milliard kroner. Udtalelserne er

fremkommet på grundlag af henvendelser fra personer i branchen, og de er fremsat i god tro til åbenbar varetagelse af kollegers tarv. Det må herved tages i betragtning, at der er tale om forhandlere, der ikke har økonomiske resurser eller juridisk indsigt til at imødegå sagsøgerens krav.

Retten skal udtale:

De i sagsøgerens påstand under a) - d) anførte udtalelser findes efter deres indhold klart at måtte anses som ærekrænkende sigtelser. Det under e) anførte citat findes efter det om sammenhængen og baggrunden oplyst at måtte forstås som et udsagn om, at sagsøgeren som advokat for Foreningen af Danske Videogramdistributører på utilbørlig vis har udøvet pres mod Anna Johansen. Herefter findes samtlige de anførte udtalelser at måtte anses som omfattet af straffelovens § 267, stk. 1.

Med hensyn til spørgsmålet om sandhedsbevis bemærkes, at den af sagsøgte hævdede forståelse af ophavsretsloven, hvorefter videogrammer er omfattet af det såkaldte konsumptionsprincip, ikke ses at have dækning hverken i loven eller hidtidig dansk retspraksis, der blev opretholdt ved den af EF-domstolen i 1988 afsagte dom. Sagsøgerens udtalelse om de ophavsretlige spørgsmål findes herefter at have været sande, og der ses ikke at være ført noget bevis for, at sagsøgeren har ændret sin forklaring eller har haft indflydelse på regeringens holdning i spørgsmålet.

Uanset om Erik Viuff Christiansen af en kontrollør er blevet presset til at udleje et videogram, som han alene måtte sælge, ses der ikke derved at være påvist forhold, der kan lægges sagsøgeren til last, eller som kan begrunde de fremsatte sigtelser. Hverken ved førelsen af dette vidne eller ved det iøvrigt anførte findes sagsøgte herefter at have ført bevis for sigtelsernes sandhed. Idet sagsøgte ikke findes at have haft nogen rimelig anledning til at tro, at sigtelserne var sande, og idet sagsøgte ved fremsættelsen af de meget grove

sigtelser ikke ses at have handlet til berettiget varetagelse af andres tarv, finder retten ikke, at der i medfør af straffelovens § 269, stk. 1 og stk. 2 er grundlag for at statuere straffrihed eller strafbortfald.

Sagsøgte vil herefter i medfør af straffelovens § 267, stk. 1 og stk. 3 være at straffe med 10 dagbøder á 300,00 kr. med forvandlingsstraf af hæfte i 10 dage.

I medfør af straffelovens § 273, stk. 1 kendes de i sagsøgerens påstand anførte udtalelser ubeføjede.

I medfør af straffelovens § 273, stk. 2 bør sagsøgte til bestridelse af omkostningerne ved kundgørelse af domsslutningen betale 8.000,00 kr.

I medfør af erstatningsansvarslovens § 26 findes sagsøgte at burde betale en erstatning for tort til sagsøgeren. Erstatningsbeløbet fastsættes skønsmæssigt til 10.000,00 kr. med renter som påstået. Når henses til, at der må antages alene at være sket en begrænset udbredelse af sigtelserne, og at disse fremtræder som åbenbart ugrundede, findes der uanset sigtelslernes grove karakter ikke at være tilstrækkeligt grundlag for at antage, at sigtelserne vil medføre omsætningsnedgang i sagsøgerens advokatvirksomhed. Retten tager derfor ikke denne del af sagsøgerens erstatningspåstand til følge.

T H I K E N D E S F O R R E T :

Sagsøgte, Hans Kristian Pedersen, straffes med 10 dagbøder á 300,00 kr. Forvandlingsstraffen er hæfte i 10 dage.

Udtalelserne:

a) "Den danske regering, der ledes af Poul Schlüter, fætter til Johan Schlüter, intervenerer til støtte for Metronome Video ApS. Johan Schlüter ændrer sin forklaring og samstemmer

den med regeringens."

b) "for hver dag der går, ringer kasseapparatet på Johan Schlüters kontor.

Videobranchen i Danmark ledes af mænd, for hvem penge er altafgørende. Som frontfigur er en mand med politisk indflydelse, en mand som politikere og embedsmænd kritikløst lytter til, en mand som er ligeglad med de personlige tragedier, hans mafia-lignende metoder efterlader. Erik Viuff Christiansen mistede alt og fik sukkersyge som følge af presset, som ikke er ophørt endnu.

Johan Schlüters advokatkontor lever af at terrorisere videoforhandlerne. Retssag efter retssag indledes uden hold i lovgivningen. Johan Schlüter og Torben Steffensen har et indgående kendskab til ophavsretslovgivningen, der sammen med forhandlingsprincippet kynisk benyttes til at bluffe sig igennem med påstande, som der intet hold er i. Går den ikke én gang, så går den næste gang. Argumenter, paragraffer og forklaringer vendes og drejes, så de passer bedst til hver eneste sag. Målet er hver gang enkeltpersoner, som hverken har juridisk indsigt eller økonomi til at svare ordentligt igen."

c) "Alligevel kan jeg ikke være helt sikker. I mine øjne er Johan Schlüter den største forbryder i Danmarks-historien. Under 10 år med monopol har omsætningen været mindst 3 milliarder kroner. Under fri konkurrence ville prisen være mindst en trediedel lavere. Hans nummer imod Erik har haft en værdi på mere end én milliard kroner. Hvad koster det at arrangere et lille uheld?"

d)"regeringen har givet falsk forklaring til EF-Domstolen i sag 158/86, hvorefter de danske videogramdistributører har haft et monopol i Danmark. Jeg henleder specielt opmærksomheden på Johan Schlüters udtalelser i Østre Landsret."

e) "Anna Johansen fra Bibliotekstilsynet, som tidligere er

presset af Johan Schlüter."

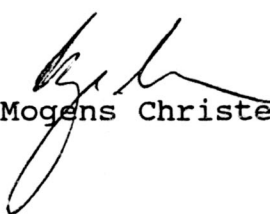
kendes ubeføjede.

Til bestridelse af omkostningerne ved kundgørelse af domsslutningen betaler sagsøgte til sagsøgeren 8.000,00 kr.

I erstatning til sagsøgeren betaler sagsøgte 10.000,00 kr. med tillæg af sædvanlig procesrente fra den 30. juni 1992 til betaling sker.

I sagsomkostninger betaler sagsøgte til sagsøgeren 10.000,00 kr.

De idømte beløb betales inden 14 dage.

Mogens Christensen.

Udskriftens rigtighed bekræftes.

Retten i Ålborg

2. afd., den 16/2-1993

Mogens Christensen